

Compagni, blev ved Jdsted saaret ved venstre Fodblad, hvoraf flere Beenstykker bleve udtagne, hvilket foraarsagede, at hans Fod vedvarende blev meget daarlig; hans Erhverv var at tjene, og han fik et Par Gange gode Conditioner, men maatte, da han ikke kunde bære det Mindste op ad en Trappe, forlade disse Tjenester og tage andre, hvor han fik meget ringe Løn. Denne Mand nægtede man enhverformhelt Understøttelse. Et andet Exempel var Paul Hansen Barrede Skovhuus ved 2det Jægercorps 3die Compagni, som ved Fredericia fik en Kugle igennem den venstre Side af Underlivet, tværs igennem Maven ud over Hosten. Efter lang Tids mofommelig Søgen efter Arbejde, da han, saavidt det var muligt, var curreret, lykkedes det ham, efter anbefalinger af forskjellige Mænd, at erholde Arbejde paa Nørregade, hvorved han kunde ernære sig med Kone og 2 Børn; men denne Tjeneste maatte han forlade efter tre Ugers Forløb, da han ikke kunde røgte den, paa Grund af sine Saar, hvoraf han havde lidt meget. Denne Mand har man nægtet enhver Understøttelse; hans Arbeidskraft var altsaa ikke „væsentlig“ forringet. Et Par andre Exempler ere, med Underskrift af Bestyrelsen for Invalideforeningen, anførte i Berlingste Tidende for indværende Aar, Nr. 43. En Soldat fik saaledes en Kugle ind over Hosten, som gik ind i Underlivet og blev siddende; han laae i en Tid af to Dage imellem en Flok Døde, fordi de militaire Læger havde opgivet ham, og han leed voldsomme Smerter og Lidelser, indtil en frivillig Læge udvirkede sig Lilladelse til at tage sig af denne ullykkelige Mand, da han om ikke Andet dog kunde mildne hans Lidelser; denne Læge bragte ham saavidt, at han lever endnu, men han har bestandig været undergivet store Smerter. Denne Mand har Bestyrelsen for Invalidefondet, foruden den Pension af 18 Rd., som efter Loven tilkommer ham, indrømmet 6 Rd. 3 Mk. om Aaret. Efterat dette havde staaet offentligt i „Berlingste Tidende“, er denne Mand af Invalidefondets Bestyrelse tillagt der Dobbelt, og deri forekommer der mig at ligge en Indrømmelse af, at der er gjort ham Uret; men selv om man giver ham det Dobbelt, hvad er saa det

for en Mand, der har lidt, hvad han har lidt, for sit Fædrelands Forsvar. Jeg skal endnu nævne et Tilfælde, det er det Sidste, og angaaer en Mand ude i Nærheden af Frederiksfund. Denne Mand var der indrømmet 24 Rd., troer jeg det var, aarlig indtil 1ste April f. A., da han fik Brev fra Invalidebestyrelsen om, at hans Vægemærker nu ikke længer vare „væsentlig“ svækkede, og at han derfor fra den Dag ikke mere fik Noget. Denne Mand, der var Væver af Profession, søgte imidlertid bedst selv, hvor væsentlig svækkede hans Kræfter endnu vare, og gjorde derfor flere Reiser til Kjøbenhavn, hvor han henvendte sig til en af vore medicinske Professorer, der strax gav ham Attest for, at hans Arbeidskraft maatte ansees for svækket idetmindste med en Trediedeel, og fra sit Sogneforstanderskab fik han ligeledes en Erklæring, hvori det bevidner, at det, ved at gøre sig bekendt med hans Kræfter, i det allermindste maatte anslaae Tabet af hans Arbeidskraft til $\frac{1}{3}$. Efterat han havde gjort mange Reiser herind, blev der til sidste Nytaar tilstaaet ham 36 Rd. aarlig, istedetfor at han før kun havde 24 Rd. Jeg forstaaer nu ikke, hvorledes Bestyrelsen den 1ste April kunde sige, at hans Arbeidskraft ikke længer var væsentlig svækket, og uden at have undersøgt ham senere, men paa Grund af Attester andre Steder fra, kunde finde, at han til Nytaar trængte mere til Understøttelse, end nogenfinde før, idet den gav ham 36 Rd. Men det Mærkeligste endnu er, at, uagtet Bestyrelsen derved har erkendt at have gjort ham Uret, har han ikke kunnet faae noget for Tiden fra den 1ste April til Nytaar, skjøndt det forekommer mig, at, naar Bestyrelsen ved Nytaar erkjender at have gjort ham Uret, og endog tilstaaer ham mere end hidtil, saa er det fuldkomment uretsfærdigt at sige, at han for $\frac{3}{4}$ Aarslet Intet skal have, og han har dog ikke kunnet skaffe sig Noget for den Tid, hvori han har maatte søle Afsvævet af denne Understøttelse. Dertil kommer, at det ved flere Exempler kan bevises, at naar Bestyrelsens lægefyndige Medlem ikke vil anerkjende en Attest fra den Læge, der har behandlet vedkommende Invalids Svaghed, saa har han dog flere Gange ikke været at formaae til selv at undersøge den. Naar Invaliderne